

Sótonyi Gábor

MÁSİK ÉLET

Belenézett a fürdőszoba tükrebe. Gyér, kócos ősz haj, vérágas, vizenyős szem, mély árkok a puffedt arcon. Szája szélén most is ott az alvadt vércsík, barna folt a csíkos pizsamán. Újabban már fel sem ébred a fájdalomra. Mintha álmában egy másik életet élne, amire ébredés után nem emlékszik. Csak nehogy egyszer ott maradjon, abban a másik életben, ha elharapja a nyelvét. Megmosta az arcát, kicsoszogott a konyhába. Irma már ott ült a reggelizőasztalnál. Tejeskávé gőzölgött a csorba fülű bögréből, vajjal, mézzel megkenve a kenyér. Irma pillantása a barna foltra esett. Rosszallón csóválta a fejét.

- Megrendelted már? - kérdezte lemondóan, mint aki biztos a válaszbán. Gyengéd szomorúság bujkált a tekintetében.

- Ma délelőtt hozzák, ha igaz - felelte Konrád. A nyelve minden szótagnál sajgott. Szerette, amikor a felesége így nézett. A haja is milyen szép, az arca kisimult. Talán fodrász is van abban a másik életben?

- Miki mikor hív? - csillant fel az asszony szeme.

- Úgy beszéltük meg, hogy én hívom, amint meghozták. Otthon vannak a gyerekekkel, már elkezdődött a téli szünet.

- A gyerekeknek ne beszélj rólam - hajtotta le a fejét Irma -, a múltkor is megijedtek.

Konrád hosszan, mélyen felsóhajtott. Lassan ette a vajas-mézes kenyeret, fogsora másik oldalán rágott, a langyos tejeskávé kicsit enyhítette a fájdalmát. Közben nézték egymást a feleségével szótlanul. Reggeli után Konrád a mosogatóhoz lépett. Ügyetlenül forgatta a kezében a tányért, elég sok meleg vizet pazarolt. Azelőtt soha nem mosogatott, az Irma reszortja volt. Hiába vette a Jar Sensitive-t, a keze kisebesedett a mosogatószertől. A tányért és a csorba fülű bögrét lerakta a csöpögtetőre, a kockás konyharuhával megtörölte a kezét. Mire megfordult, Irma már nem volt ott.

Bement a szobába, felöltözött. Leült az íróasztalhoz, bekapcsolta a laptopot, elolvasta a híreket. Tovább gyengül a forint, az oroszok

bombázzák Kijevet, ma az ország nagy részén derült idő várható. Nem ment le újságért, mert azt ígérték, 9 és 12 óra között hozzák a fogvédőt. Előre formázott, áttetsző szilikon, rendkívül vékony, biztonságos és kényelmes, a Michigani Egyetem ajánlásával, CE-tanúsítvánnyal. Átok az is, ha túl sokáig egészséges a fogsor. Nem lesz könnyű megszokni a szájában az idegen anyagot. De legalább vége az éjszakai vérengzéseknek, és nappal az égető fájdalomnak. Az unokáknak mindenesetre megmutatja majd, biztos tetszeni fog nekik. Konrád elbóbiskolt a karosszékben, feje oldalra hanyatlott. A csengő recsegésére ébredt. Adott némi borraivalót a futárnak, aztán izgatottan felbontotta a dobozt.

Megállt a tükör előtt, óvatosan felhelyezte a fogvédőt. Szokatlan érzés volt, de nem olyan kellemetlen, mint amilyenre számított. Úgy nézett ki, mintha vajjal és mézzel bekente volna a fogait. Mint egy homályos célzás. Mint amikor Miki burkoltan arról érdeklődik, hogy van-e már új nő a láthatáron. Aki gondját viseli, főz, mos, takarít és ágyba bújik vele, ha kell. Ahogy Irma tette évtizedeken át. Fura, hogy azelőtt soha nem harapta el álmában a nyelvét. Csak amióta Irma meghalt. Na, hogy tetszik, kérdezte Konrád. Nem rossz, felelte Irma, de ha nővel vagy, csak akkor tedd be, amikor már lekapcsoltad a villanyt. Konrád most nem látta a feleségét, sem a tükörben, sem a háta mögött, csak a nevetését hallotta. Azt a göcögő, fojtott kacajt, amit milliárd közül is megismert volna. Pontosan tudta, hogy ez a nevetés most mit jelent, pedig csak egy árnyalattal különbözött Irma más nevetéseitől.

A hálószobában ruhástul lefeküdt a bevetetlen ágyra. Forgolódott, fészkelődött, az éjszakai testhelyzetét imitálva. A fogvédő itt feszített, ott nyomott, kicsit a lélegzésben is gátolta. Meg kell szoknia még. Hanyatt fekvébe zavarta a legkevesbé, nézte a plafont. Arra gondolt, hogy valójában mindenki csak egyféleképpen tud nevetni. A maga módján. Nincs különbség, hogy örömeiben, jókedvében, fájdalmában, vagy egy viccen nevet. Mint ahogy boldogok is csak egyféleképpen lehetünk. Miközben sokáig nézte a plafont, ez a gondolat annyira magába húzta, hogy belealudt.

Álmában megint ott volt a kórházban, Irma ágya mellett. Fogta a kezét, nézte a megfeketedett vénákat az áttetszővé aszott bőr alatt. Irma szeme félig már csukva volt, a szája tátva, orrszondán kapta az oxigént. Konrád egy pillanatra mégis úgy érezte, megszorította a kezét. Utólag

ebben már egészen biztos volt. Aztán Irma elaludt, ő kiment a folyosóra, leült egy székre, elszunyókált. Amikor felébredt, már sötét volt a lakásban, csak az utcalámpák távoli fénypásmái kúsztak a falakon. Nézte a faágak árnyait, ahogy az ágya felé nyúlkálnak, amikor hirtelen magához tért. Éjjeliszekrényén kikapogatta a szemüvegét, aztán a mobilját. Szíve hevesen dobogott, miközben levont nyolc órát a közép-európai időből. Ne aggódj, Irma, Mikiék már visszajöttek a shopping centerből, de még nem ebédelnek. Felkapcsolta a villanyt, bepötyögte a fia számát a mobiljába.

Négyfelé osztott képernyő, négy vigyorgó fogpaszta-reklám. Miki, a felesége, Amanda, és az unokák, Margie és Jack. How are you, fine thanks, and you, me too. Fél éve is már, hogy utoljára beszéltek. Miki tovább kopaszodott, Amanda kicsit meghízott, de jól áll neki, talán megint terhes. Margie nagylányosan bodorítja a haját, ettől az arca még huncutabb lett, Jack orra alatt, mintha kis bajuszka serkenne, a hangja is fátyolosabb. Megy a vállalkozás, hál' Istennek, gyerekek, ők is, ti is, mi is, és te, én is. A kezdeti szeretetteljes tiszteletkörök után egy pillanatra csend lett, minden szem Jackre szegeződött.

- Hodzs vádzs, nádzspápá? - mondta ki Jack nagy nehezen, belebandzsított a koncentrálásba.

- Köszönöm, jól - nevetett Konrád, egy könnycsepp kicsordult a szeméből -, it means fine, thanks. Hát ti, sajtukucacok? Írtatok a Jézuskának?

- Granny, itt a Santa Claus hozza - javította ki nevetve Amanda. Loknis, szőke haja finom arca elé libbent. Mikinek jó ízlése van, állapította meg magában elégedetten Konrád.

- Sorry - mondta Konrád, miközben egy pillanatra elfordult és fogsorára helyezte a fogvédőt, aztán a kamerába vicsorított. - Boldog Fanta Claust, kifunokáim. - Fanta Claus - vitottak a gyerekek. Mindannyian nevettek, a könnyük is kicsordult. Miki jelezte Amandának, hogy szeretne négyszemközt beszélni az apjával. Come on guys, dinner, mondta Amanda, majd mindhárman Merry Christmast kívántak és elköszöntek Konrádtól. Konrád oldalra hajtotta a fejét, és elmosolyodott.

- Apa, szereztem neked egy nőt - mondta Miki izgatottan.

- Ne mondd, és mennyibe került?

- Apa, ne hülyéskedj, ez komoly. Regisztráltam az Elittársra. Utólagos engedelmekkel.

- Elit társ? Remek ötlet, fiam. Megírtad a koromat és a mentális állapotomat is? Hogy tudtál választani a rengeteg dögös, műkedvelő értelmiségi közül?

- A csaj csak tíz évvel fiatalabb nálad, de még tízet letagadhatna. Tényleg csinos, majd küldök róla képet Viberen. Az idősebbekre bukik, talán apakomplexus, de ez most lényegtelen – hadarta Miki lelkesen.

- Érdeklődik a kortárs festészet iránt, kiállításokra jár.

- Főzni tud?

Fiam, ne kérdezz már hülyeségeket, hallotta Konrád Irma hangját a háta mögül. Ez egyáltalán nem hülyeség, mondta Konrád másnap reggel a konyhában. Nekem már fontosabb, hogy gondoskodjanak rólam, mint a szex. Na ne mondd, nevetett fel Irma, vén kujon. Nem vicces, morogta Konrád, impotens lettem a vérnyomáscsökkentőtől, de nem szedhetek Viagrát a szívem miatt. A kör bezárult. Mihez kezdenék egy fiatalos, csinos nővel, akinek vannak más igényei is a kiállításokra járkáláson kívül? Irma megint azzal a gyengéden szomorú tekintetével nézett, ami annyi év után is elbűvölte Konrádot. Azért tegyél egy próbát a kedvemért, mondta Irma, nem tudhatod, élesben hogy működik, legyintette meg Konrád ágyékát. Ahogy ismerlek, nem lesz ezzel gond, tette hozzá kaján mosollyal. Különben is, szükséged van egy társra, hogy valódi életed legyen. Hogy ne pizsamában menj le a boltba, ne igyál lejárt tejet, ne harapd el álmodban a nyelvedet és ne hordd három napig ugyanazt az alsógatyát. És a fogvédőt se nagyon mutogasd neki. Nevettek, Konrád elmosogatott, mire megfordult, Irma már nem volt ott. Visszabújt abba a másik életbe, ahová Konrád egyelőre nem követhette. Ahonnan néha még a képzelet sem hozhatta elő.

Ez a karácsony gyorsabban eltelt, mint a korábbiak. Konrád várta is a találkozást a nővel, meg rettegett is tőle, mint valami orvosi beavatkozástól, de leginkább túl akart lenni rajta, mint egy kissé kellemetlen családi kötelezettségen. Szenteste napján újra cseteltek Mikiékkal. Konrád előnyös oldaláról mutatta meg a Miki gyerekkorából megmaradt kellékekkel feldíszített, gyér ezüstfenyőt (ahogyan a fenyőfaúr is tette, amikor Konrád megvásárolta a fát, aztán otthon, jobban megnézve, vérnyomáscsökkentőt kellett beszednie, olyan ideges lett).

Felhangosította a magnóban a Mennyből az angyalt, hogy Amerikában is jól hallják, megmutatta az unokáknak a régi kis Betlehemet a kopott pásztorokkal, a jászolban a letört kezű porcelán Jézuskával. Wow, mondták a gyerekek, it looks very nice, tette hozzá Amanda. Az unokák megmutatták neki, hogy mit hozott a Santa Claus karácsonyra. Jack a lövöldözős videojátéknak, Margie egy éneklő játékkutyának örült leginkább. Együtt elénekelték a Silent nightot, aztán Amanda kicsalta a gyerekeket a konyhába, ahol már készültek a karácsonyi finomságok.

- Na, hogy döntöttél, apa - kérdezte Miki, amikor négy szemközt maradtak.

- Megígértem Irmának, hogy... - Konrád elhallgatott a mondat közben, lehajtotta a fejét.

- Anya még mindig megjelenik neked? - sóhajtott Miki.

- Megígértem neki, hogy találkozom a nővel a kedvetekért.

- Éppen itt az ideje, hogy kezdj valamit az életeddel. Anya is így tartaná helyesnek. Mindent lezsíroztam a nővel, holnap este találkoztok - mondta Miki határozottan. - A fogvédődöt azért ne nagyon mutogasd neki, csak akkor tedd be, ha már lekapcsoltad a villanyt. Mindjárt átküldöm Viberen a részleteket. Ja, amúgy Olgának hívják.

Konrád a megbeszéltnél néhány perccel korábban érkezett a helyszínre. Terepszemlét tartott. Három környező épület irodaházzá alakult, de a szomszédban megmaradt az átjáróház. Az Énekes Rigó felirat erősen megkopott, a cégér ornamentikus, zöld fakerete szürkévé fakult. Messziről kiszúrta a nőt. Derekához simuló, laza esésű kosztümjében, a tarka selyemsállal, mint egy púderszínű felhő libegett át a zebrán.

- Üdvözlöm, Konrád vagyok - nyújtotta a kezét hebegve Konrád.

- Megyeri Konrád. Kérem, szólítson csak Konrádnak.

- Olga - mosolyodott el a nő. A szeme olyan volt, mint tavaszi eső után a rét. Konrádnak el kellett kapnia a tekintetét, hogy ne vesszen el benne, mint egy bogár.

Miki a hátsó asztalt foglalta le, az utolsó boxban. Irmával ültek itt néhányszor, több mint tíz évvel ezelőtt. Az étterem belső tere alig változott, a rokokó bútorok múzeumi hangulatot árasztottak, a lakkozott svédpadló ugyanolyan idegesítően recsegett, de a pincérek közül senki sem maradt, az újak mind energikus, mosolygós fiatal emberek. Fehér ing, fekete mellény, klasszikus pingvin jelmez, mértéktartó,

udvarias figyelmesség. Bajszos, egyenes tartású, alacsony férfi kísérte őket az asztalukhoz, és lesegítette Olga kabátját. Még le se ültek, és egy másik pincér, ronaldósan hátrazselézett hajú szépfiú, már hozta is az étlapot.

- Givenchy - szippantott mélyet csukott szemmel Konrád, miközben az asztal fölött kissé a nő felé hajolt.

- Hm, csak nem ebben is szakértő - mosolygott Olga.

- Nem, dehogy - pirult el Konrád -, csak tudja...

- Persze, nincs ezzel semmi gond, az emlékezés a lélek motorja.

- Milyen igaz - bólított elismerően Konrád.

- De ígérem, ez volt ma az utolsó.

- Utolsó mi?

- Az utolsó Coelho - nevetett Olga -, elvégre egy művészettörténészt csak nem traktálhatok ilyesmivel.

Konrád zavarba jött. Vajon miket mondhatott róla Miki? Szerencsére hamar meghozták a bort. Könnyű, márkás fehér, az alkalomhoz illő. Koccintottak, elkapta a tekintetét, Olga mosolygott, hófehér fogai kivillantak. Az étterem közben megtelt középkorú, elegáns vendégekkel, a zsvajban meg kellett emelniük a hangjukat, ebben a bor is segítségükre volt.

- Valójában csak műtárgybecsüs vagyok - szabadkozott Konrád -, vagyis voltam.

- Az még jobb - csillant fel Olga szeme. - Évek óta keresek egy megbízható szakembert.

Elővette a mobilját, néhányszor megérintette a képernyőt, aztán Konrádnak nyújtotta.

- Ezeket a festményeket apámtól örököltem. Kíváncsi vagyok, mennyit érnek. Egyáltalán eredetiek-e? Görgessen lefelé.

Konrád hol közel, hol távol tartotta a szemétől a telefont, ráncolta a homlokát. A szecesszió nagy festői. Csók, Vaszary, Chéret. Eredetiben milliókat érnének, de ezek itt közönséges, vagy inkább középszerű másolatok.

- Sajnos, így nem látom jól. Élőben kellene látnom, a részletek miatt.

- Szerda megfelel? - kérdezte habozás nélkül Olga.

Konrádnak tetszett ez a határozott könnyedség. Tetszett a nő finom keze is, ahogy a villát tartotta étkezés közben. Mohó, érzéki ajka,

ahogyan megcsillantak rajta a nyál és a fehérbor gyöngycseppjei. A kerek feneke, ahogy rásimult a púderszínű kosztüm, amikor az első pohár bor után kiment a mosdóba. Konrád érezte, hogy kezd fejébe szállni a bor. Mire a nő visszajött a mosdóból, Konrád betette a fogvédőjét. Fabad még egy poháv bovt affonyom? Olga nevette, humora is volt. Pont olyan színű, mint a bankkártyám, mutatta, nevettek, szépérzéke is volt. Ez nagyszerű, mondta Konrád, manapság kevesen tudják, hogy mitől lehet szép egy fogvédő. Töltött mindkettőjüknek, rendelt még egy üveg Cuveé-t. A bajszos pincér kétértelműen mosolygott. Pollock, állt fel néhány pohárral később Olga, és megint kiment a mosdóba. Konrádnak tetszett ez is, ismeri a csurgatásos technikát, túlságosan is tetszett. Rég elfeledett mocorgást érzett a nadrágjában. Talán a bor, talán a váratlanul rátörő, erős érzelmek miatt egy pillanatra kívülről látta magát és megdermesztette a rémület. Nem intett a pincérnek, a bejárat melletti pulthoz lépett. Kártyával fizetett, gyorsan elköszönt, nem válaszolt a kis bajszos kérdő tekintetére.

Futott, ahogy csak bírta, keresztül az átjáróházon, csak a következő utcasarkon lassított. Lihegett, a szíve majd kiugrott a helyéről, kockásra, majd gyaloglásra váltott. Tíz perc alatt otthon volt. Kinyitott egy üveg bort, nem kapcsolt villanyt, amíg meg nem itta, lassan besötétített. Mielőtt lefeküdt, megnézte a mobilját, három nem fogadott hívása volt. A lélek motorja, nem is rossz, mosolyodott el. Kitétte a mobilt az éjjeliszekrényre, a fogvédő mellé, aztán lekapcsolta a lámpát. Sokáig meredt a sötétbe.

Irma, itt vagy?